

MAMA

Evgheni Evtuşenko

MAMA

Între mamă şi fiu, nepotrivirea-i totală, ingrată,
mai ales dacă-i unic feciorul şi-adult,
el e ultimul bărbat pe care ea ar vrea să-l dea gata,
cu eleganţa, cu farmecul ei de demult.

Când mama, uşor, pe marginea patului meu se lasă,
după ce şi-a scos din picioare şoşonii ei uzi,
din tristeţile-i buze, aud întrebarea cumplit de duioasă:
"Ce-i cu tine, băiatul meu? De ce nu m-auzi?"

Dar nici duioşia asta nu stoarce răspunsu-aşteptat,
până când, ca dintr-o prăpastie mă extrag, încă viu,
bolborosind: "Toate-s în regulă...şi-apropo, arăţi minunat!"
Ah, mincinoasele legi ale jocului dintre mamă şi fiu.

Oare chiar nimic n-am de spus mamei, cu toate că ea,
pentru mine, ca sclavii, spinarea prin vreme şi-a frânt?...
Mă ascund în clişee: "Hai calmează-te!
Ce va fi, vom vedea!"
Ar fi multe de spus, dar mi-e milă de ea.
Nu mai scot un cuvânt.

Între noi, e un hotar invizibil de lacrimi, hotar
al înstrăinării de sine, de ceilalţi - nu-l putem traversa.
Mi-e imposibil să trec pe umerii mamei
prea lungu-mi calvar,
când chiar şi pe umerii mei abia dacă-l mai pot îndura.

Incerti pot fi doar taţii, dar mama - totdeauna adevărată,
nimeni în lume n-ar putea-nlocui chipul ei grijuliu.
Mama, venind doar în vizita strict măsurată,
iată crima nevinovată a nemilosului fiu!

Peste ani, cu căinţă târzie venim
la moviţele lor de pământ invadat de verdeaţă,
şi-atunci le povestim mamelor noastre, le povestim
toate câte n-am putut să le spunem în viaţă.